

[Jørgen Jensen]

land. Teglhølmens Stålstøberi blev nedlagt af hensyn til økonomiske spekulationer, og vi blev afhængige af udlandet.

Derfor er vi utrygge ved de presseudtalelser, der har været om regeringens planer. Vi mener, at produktionsapparatet skal bevares og bruges, så meget mere som eksperter skønner, at der i begyndelsen af 1980'erne vil være brug for værfterne.

Det er også vor opfattelse, at værfterne kan og skal reddes, ikke af hensyn til værftsejerne, men for de ansattes og for samfundets skyld. Når regeringens planer derfor går ud på at styre ordrer og støtte, således at lukning eller nedskæring og den deraf følgende arbejdsløshed skjules, er det ingen vej, men alene en fortsættelse af nedskæringspolitikken.

Vi erkender, at et af de store problemer er kontrol med og sikring af de tilskud, der direkte og indirekte er givet og skal gives for at sikre beskæftigelsen. Derfor er den eneste effektive løsning af problemet en nationalisering af værfterne. Det er skæmmende – og en del af begrundelsen for denne forespørgsel – når venstres deltagelse i regeringen og EF-reglerne tvinger igennem, at det er en åben, offentlig licitation af de meget begrænsede statsordrer, man nu vil fremskynde. Selv om statsministeren er tryk og mener, at danske værfter vil give konkurrencedygtige tilbud, er det efter vor opfattelse at spille hasard med beskæftigelsen og bevarelsen af dansk værftsindustri, hvis det skal være bestemt af øjeblikkelige profitmæssige vurderinger, hvem der skal bygge skibene.

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Hr. Jørgen Jensen og Danmarks kommunistiske parti har ønsket at vide, hvilke foranstaltninger regeringen vil træffe på baggrund af den rapport, der er udarbejdet af handelsministeriets kontaktudvalg omkring skibsværftsindustrien og dens problemer. Jeg kan fremsætte nogle forholdsvis få kommentarer til det spørgsmål, der her er rejst.

Det er jo den internationale værftskrise, der overalt har skabt betydelige problemer, og det gælder i høj grad også i Danmark, hvor værftsindustrien traditionelt spiller en ganske stor rolle for beskæftigelsen, måske endda større end i de fleste andre lande.

Den nedgang i efterspørgslen af skibe, som måtte komme, efter at verdens skibsbygning i nogle år var bragt op på et uholdbart niveau, har bragt dansk værftsindustri ud i en vanskelig situation.

Det har fået alvorlige konsekvenser først og fremmest for medarbejderne på værfterne og for underleverandørvirksomhederne økonomisk, psykisk og socialt, men også for den danske samfundsøkonomi og i endnu mere udtalt grad for de byer, hvor værfterne er placeret, og hvor de og deres fortsatte produktion og eksistens er så enormt vigtig.

Jeg kan sige, at både handelsministeren og jeg har haft flere henvendelser fra værfternes arbejdere og funktionærer og også fra borgmestre i de lokale områder, hvor værfterne netop spiller så betydelig en beskæftigelsesmæssig rolle.

Regeringen finder det vigtigt på den baggrund, at kontaktudvalget, som repræsenterer både værfterne og deres ansatte, er fremkommet med en redegørelse, som jeg mener er meget realistisk, og som skildrer værfternes aktuelle situation, men også samtidig peger fremad på, hvad der bør gøres for i hvert fald at mildne den udvikling, der forestår.

Kontaktudvalgets redegørelse er en nyttig, og jeg vil også sige en meget sober fremstilling af værftsindustriens forhold, situation og problemer. Regeringen kan principielt give tilslutning til kontaktudvalgets værftspolitiske betragtninger, som er helt i tråd med de holdninger, som ved tidligere lejligheder er kommet til udtryk fra kontaktudvalget.

Regeringen vil nu overveje de konkrete foranstaltninger, kontaktudvalget har foreslået. Det er ikke i dag muligt at udtale sig om, i hvilket omfang disse ønsker vil kunne imødekommes, de må naturligvis afvejes over for andre hensyn og andre behov. Men det er klart, at man fra regeringens side må lægge stor vægt på, at vi bevarer en konkurrencedygtig værftsindustri. Derfor vil vi også fortsat være indstillet på at yde en aktiv indsats bl. a. imod hele den subsidiepolitik, der føres i en lang række lande, som vi på den ene eller den anden måde er afhængige af.

Det er altså en international indsats, vi sammen med andre lande kan og skal gøre og også har forsøgt at gøre gennem årene. Det er f. eks. inden for OECD, og det er inden for EF, men det er i øvrigt også i forhold til de nordiske lande. Jeg har netop væ-